

LOVOGEVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 2

Februar 1989

25. årg.

Vi som er avdød fra synden, hvorledes skulle vi ennå leve i den?

(Rom. 6,2)

Avdød fra synden – det forklarer apostelen i v. 3-11 slik, at vi i dåpen er innvidd til samfunn med Kristi liv og død. Vi er forenet med ham ved *likhetet med hans død*, som var en død for synden. Likesom Kristus tok avskjed med våre synder i sin død, så han ikke lenger skulle bære dem, så er alle troende forenet med ham ved *likheten med hans død*, og har tatt avskjed med det gamle syndlivet, så de ikke lenger skal tjene synden.

Men skal vi forstå dette slik som det blir gjort av dem som ikke vet noe om den nye fødsel og mener at dåpen bare er en *pakt*, en forpliktelse til å avdø fra synden og leve for Gud da han vi på ingen måte forstått meningen med ordene: «avdø fra synden». I sannhet er dåpen en pakt, men med det er ikke alt sagt om den. Likesom vigsel og løfte ikke kan skape en god ektefelle – til det trengs et indre liv som

heter kjærighet – og likesom prestevigsel og embedsed ikke kan skape en sann sjelesørger – til det trengs et sinn som har omsorg for sjelene –, således kan heller ikke dåpen og pakten alene virke død fra synden, hvis det ikke samtidig skjer en Guds gjerning i sjelen. Kristus taler om en *fødsel av vann og Ånd*. Apostelen taler om *badet til gjenfødselse og fornyelse ved Den Hellige Ånd*. Slike ord sier oss hemmeligheten og den fullstendige meningen med ordene: «Vi som er avdød fra synden». Apostelen taler ikke om *falske kristne*, om døpte som lever i vantro. Men han sikter til *dem* som «får nådens og rettferdigetsgavens overvettes rikdom». De har et *guddommelig liv*, en *ånd*, som ikke kan tåle synden. Og da blir det sant og virkelig at de er «avdød fra synden».

Dette er den andre store og hellige gaven, som blir gitt oss ved

troen: *Åndens verk i sjelen*. Vi blir født av Gud, og eier på den måten et nytt hjerte og et nytt sinn, som ikke kan leve i synden. Hva dette egentlig er, forstår vi best gjennom erfaringen. Så lenge jeg kjempet under loven for å få et hellig sinn, en ny ånd, da opplevde jeg at i samme grad som det kunne lykkes å temme synden, vokste den indre ondskap. Men da jeg derimot oppga alt håp om å komme noen veg ved å streve med meg selv, og ved troen fikk se at jeg var fri fra alle lovens dommer og fra alle mine synder av bare nåde i Kristus alene, fikk jeg en helt ny og hellig lyst, som jeg ikke hadde kjent før. Jeg fikk et nytt, villig og hellig sinn, som inderlig elsket Guds lov og hatet det onde som bor i meg. Det verdslige og syndige livet, som før var mitt liv og min lyst, ble en plage for meg. Dette er det Johannes taler om, når han sier: «Den som er *født av Gud synder ikke*» og «*kan ikke synde, for Guds sæd blir i ham*». Selv om de grusomste fristelser plager en kristen, ja endog overrumper og kaster ham over ende, så kan han likevel ikke bli i synden, så lenge Guds sæd blir i ham. Han *kan ikke gjøre synd*, det vil si øve den med fri vilje og av fritt forsett – det som Paulus kaller «å leve i den». Om han også overrumples og kastet omkull, er det som han faller i ild eller vann, og der kan han ikke

leve. Han må skynde seg å komme fra det igjen. Slik er det med den som er født av Gud. Et fall skaper bare en ny og større redsel for synden, så han på ny begynner å vandre den gode vegen, mer våken og gudfryktig enn før. Slik er det så lenge *Guds sæd blir i ham*. En kristen er sånn innrettet at bare han får gå i fred for synden på vegen Guds budord viser ham, da er han i sitt rette element. Men kommer synden over ham, da blir han redd, plaget og urolig som når en fiende har overfalt ham.

På det merker vi at hans rette liv er hellighet. Og på den måten er han død fra synden. «Det er umulig at det menneske ikke skulle være hellig, som lider under sin synd; for den ene djevelen driver ikke den andre ut» (Luther).

Dette Guds verk i sjelen er det som utretter det som endog verden ser og undrer seg over: De som begynner å leve i Kristi evangelium, de tar avskjed med verdens vesen og tar avstand fra hele det gamle syndelivet, og siden går de en helt annen veg gjennom livet.

Når vi har grepet nåden, da får vi et nytt sinn, som gjør at vi begynner et nytt liv og tar avskjed med det gamle livet. Dette forklarer hva apostelens ord betyr: «Vi som er avdød fra synden».

C. O. Rosenius

Lovprisningsgrunn

Les 1 Pet. 1,3-13.

Det er jo, som vi alle ser, så populært med lovsang i dag. Det arrangeres endog spesielle lovsangsmøter/kvelder. Det er mange som vil «gjøre noe for Jesus» på denne måten. Og da synges det gjerne enkle barnerim som gjentas igjen og igjen inntil den rette stemning er oppnådd. Og da er det ikke måte på hvor man priser Herren. Men jeg er redd dette ofte bare er det gamle menneske som forsøker å prise Gud. Den gudfiendske natur som skulle bøyes og dødes, (Kol. 3,5), forsøker å være Gud til behag. Og går du dette nærmere

etter i sømmene, så ser du at det de til syvende og sist lovpriser ofte, det er seg selv og sin egen gudsdyrkelse. De har funnet frem til en måte å dyrke Gud på som tilfredsstiller dem selv.

Her møter vi en lovprisning i Skriften. «Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, Han som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde». (v3). Vi ser at denne lovprisning har et helt bestemt emne. Et utspring. Den nåde profetene forkynte skulle bli oss til del. Den nåde Gud *forut* hadde forkynt.

Dette hadde åpnet seg for Peter: Hva Herren faktisk forkynte. *Du Peter, har funnet nåde for Gud, for Jesu skyld.*

Da oppstår lovsangen. «Lovet være Gud» – Det var ikke slik for Peter tidligere. Følelsesmenneske som han var, kunne han nok være med på å løfte hendene og «svinge» med, når stemningen var stor (tenk under inntoget i Jerusalem f.eks.), men hva var vel det verd? Nei, da var han i egne øyne en slik en som Jesus liksom trengte. Som skulle kjempe for Herren o.l. Men det var ikke slike Jesus trengte. Og Han trenger ikke slike idag heller. Han

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-990845.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærø. Tlf. 04-43 36 85
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

var kommet for å samle dem under sine vinger, (Luk. 13,34). Som det uttrykkes i sangen: «Det gamle evangelium, er kjærlighet fra Gud.» Den tre ganger hellige Guds vei, til å føre de falne syndere tilbake til seg.

Kan du tenke hvordan Peter hadde det i fallet, da han fornekket sin Herre? Det må ha vært som for David: «Mot deg alene har jeg syndet, og hva ondt er i *dine øyne* har jeg gjort.» (Salme 51,6). Å, det er en forferdelig situasjon. Ham du skal søke nåde hos, det er Ham du har syndet imot. Det er det som gjør *all* synd stor, for *all* synd er synd imot Gud. Lovbrudd.

Synes du ikke du kan se tolleren i templet (Luk. 18,9ff.)? Han tar et skritt innforbi døra og likesom står oppetter veggen der nede: «Gud vær meg arme synder nådig.»

Ja, Skriften taler om den tre ganger hellige Gud. Vi ser noe av det under Israels vandring i ørkenen, da det var kommet bann i leiren. Noen hadde syndet og forsøkte skjule det. Da måtte disse bli funnet, og når de ble funnet ble de ført *utenfor leiren* og stenet – med hele sitt hus. Og alt som hørte dem til ble brent opp *utenfor leiren*. (Josv. 7). Dersom du tror at det ikke er så farlig med synden, så skal du vite at slik ser Gud på synd også idag. Men Han holder igjen for Han

vil din omvendelse. Men også denne forferdelige straffen over synden kaster lys over det som siden skjedde. Slik viser profetiene oss at det er den evige, levende Gud som står bak. Mange, mange hundreår senere, hører vi om *en* som ble ført utenfor leiren og «brent opp» under den fortærende ild imot all synd, som er Gud! «Hvorfor henger Han der på forbannelsens tre? Jo, fordi *dine* synder er der.» Det var *en* som ble ført utenfor leiren. Altså forkastet, forbannet. En for alle! Det var dette leiren (Jerusalem), ikke viste. Hva som tjente til deres fred (Luk. 19,42). Her gikk Han med leirens synd på seg, og bar den *utenfor*. Ser du det, som leser nå? Det er denne frelse profetene gransket og ransaket. *Den nåde som skulle bli oss til del.*

Han ble forbannet og forkastet for syndens skyld, som Han tok på seg. Men Hans blod ble sprengt ut på himmelens alter til en fullgod soning for all verdens synd. For det var uskyldig blod! Det var Guds eget blod!

Kanskje du har det slik idag, at du såvidt våger å trå innforbi døra? Ser du Jesus? Han, som ordet vitner, er død og oppstanden. Å ja, sier du, men jeg kjenner på alt det onde i meg. Ja, hva kjente ikke Israel i Egypt da morderengelen gikk gjennom landet? Men de holdt

seg innenfor den dør hvor blodet var strøket på dørstolpene og det øverste dørtre. Så ble de berget! Still deg under dette blod. La det få gjelde for deg. Det er jo ikke utøst for din fromhets eller rettferdighets skyld, men nettopp for din synd. Det berget *alle* israelittene. Det var ikke spørsmål om de holdt mål, nei, blodet var nok. Hadde de bare holdt seg innunder det, så hadde de nådd Kanaans land alle.

Vi ser da israelittene siden ville forsøke å være Gud til behag etter lovens bud og krav. Det gikk galt igjen og igjen. Det lykkedes aldri! Slik er det med deg også på denne veien. Du forsøker, men det lykkes ikke. Still deg innunder blodet! Det er nettopp for syndere. Som en sa det: «Den første som fikk nyte godt av og gå inn i Paradiset på Jesu korsfestelse, var en røver. Og siden har Han bare frelst røvere. Ja, slik er det.

Vi kan få holde evangeliet frem for Gud. Det er jo du som har bedt oss å komme. Med vår fromhet og vår godhet? Nei, nettopp med vår *synd!* Det var den Han gav seg selv for, og ikke for våre rettferdige gjerningers skyld.

I Ham er gitt meg alt jeg behøver!
I Ham har jeg seier selv når jeg faller. *I Ham* har jeg like fullt seier.
I Ham er syndens makt brutt! *I Ham* er jeg død i fra synden, selv

om synden ikke er død i meg! Hør hva Herren forkynner! Han taler ikke om deg. Han taler om hva som er gitt deg i Jesus; nå, mens du ennå er en synder! Regn med det, sier Guds ord. «Derfor, omgjord eders sinns lender, vær edrue og sett eders håp fullt og fast til den nåde som blir eder til del i Jesu Kristi åpenbarelse!» (v 13).

Da blir det lovsang. Når jeg får se. Tenk Han har åpnet for *meg!* Jeg er tross alt ren!

Men tro ikke, og det må vi ta med oss, at det gjelder dem som ønsker å bli i og beholde synden. Vitner dine platehyller, de blader du leser, de klær du kler deg i, de program du ser på TV – om at du lever med Gud? At synden er besværlig for deg? At ditt verdslige sinn og kjærlighet til verden er blitt et problem for deg? Ønsker du å bli i det gamle, da vil du engang få oppleve synderes dom: Å bli ført utenfor leiren og «brent opp». «Gå bort fra meg I forbannede, i den evige ild, som er beredt djevelen og hans engler.» (Mt. 25,41). Tenk å måtte dele skjebne med djevelen, fordi du heller ville ha det han tilbød.

Men når jeg i min nød (Peter skriver her om deres *prøvede tro*), får ta imot det som allerede fra evighet av er beredt meg (dette er mitt legeme som gis for dere, dette

er mitt blod som utøses for dere), ja da blir den sanne lovsang født. Legg merke til at den evige ild, den var ikke beredt for noe menneske, men for djevelen og hans engler. For oss er evig frelse beredt. Når dette ordet blir som en gnist ifra himmelen, da trenger jeg ikke rim og suggerrende musikk!

Og så taler Han også til oss i Jak. 5,13, Han som vet hvordan det er å være menneske: «Lider noen iblant eder ondt, *han bede*; er noen vel til mote, *han synge lovsanger.*» Til Jesus får jeg komme som jeg er, for det er ikke det det kommer an på, men hva Han gjelder for.

Vær edrue skriver Peter, og sett eders håp *fullt og fast* til den nåde som blir dere til del – «Det er så snart å bli drukken av andre ting, så en ikke lenger holder seg til ordet. Og da er en på drift, vet du! Den Ånd Jesus har sendt til verden, har

en hovedoppgave. Å utmale denne frelse som er oss gitt i Jesus, så vi holder fast på den. Han mater oss som spedbarn med evangeliet. Og som vi ser det her, dette gjorde Han allerede dengang, da Han talte gjennom profetene. Han talte om frelsen, om nåden. Ja, det er det som ligger på Ham. Tenk, *det ligger på Ham!* Det er Hans oppgave her i verden. Og så vet ikke vi om vi riktig kan tro det for vår egen del!?» – idet de ransaket hvilken eller hva slags tid Kristi Ånd, som var i dem, viste frem til når Han forut vitnet ora Kristi lidelser og om herligheten derefter –»(v 11). Og om *herligheten derefter!* Derefter, det er nå! Når Guds ord taler om nåtiden, den tid du og jeg lever i, da taler det om *herligheten*, fordi porten nå er åpen og heter Jesu Kristi lidelser. D.v.s. det er fullbragt!

Einar Kristoffersen.

Den som ikke er med meg, han er imot meg

Det er Jesus som seier desse orda i Matt. 12,30. «Den som ikke er med meg, han er imot meg, og den som ikke sankar med meg, han spreider».

Og det var mykje alvorlege ord for meg fyrste gongen Gud møtte meg med dei, og det var det fyrste eg las og vitna overfor ei forsam-

ling straks etter eg blei frelst. Eg hugsar eg tenkte at når dei høyrer disse orda blir *dei* frelst som ikke er det frå før, for eg visste ikkje den gongen kor stort mørket er og kor tung svevnen og vantrua er som kviler over menneskehjarta.

Her vil mennesket sin tanke og fornuft protestera, men Guds ord

talar klart her, det finst ikkje nokon mellomstilling. Anten er du med Jesus eller imot han i hjarta, anten arbeider du saman med han eller står han imot. Simon sa til Maria, mor hans, då Jesus var åtte dagar gammal: «Dette barnet er sett til fall og oppreising for mange i Israel og til eit motseilingsteikn» (Luk. 2,34), og Skrifta viser at slik blei heile hans liv. Anten var dei med Jesus, eller var dei imot han, anten fylgde dei Jesus eller sto han imot i hjarta og motarbeidde han. Aller klårast kom det fram på Golgata, for den dagen stakk sverdet Maria gjennom sjela, og då kom dei fram tankane dei gøynde i hjarta, som Simon profeterte for Maria.

Gud stadfester Jesus ord også på Golgata, der Jesus blei krossfest mellom to røvarar, ein på høgre sida og ein på venstre sida. Den eine trudde Guds ord og trudde på Jesus, erkjente at han lei det han fortente – døden, men trudde også på Jesus og vende seg til han med bøn om å koma han ihug når han kom i sitt rike. Han fekk vera med Jesus, erkjende at han lei det han representant for alle som trur på Jesus og har eit hjarta som er med han og arbeider saman med han.

Den andre røvaren derimot, han hadde eit vondt og vantruande hjarta som stod Jesus imot og spotta han like inn i døden, og er represen-

tant for alle vantru og eigenrettferdige menneske som avviser Jesus som det Guds lam som leid og døydde for våre synder, og enda i fortapinga.

Kanskje du tenkjer eller spør: Korleis kan så me vita om me er med Jesus eller imot han? Det kan ingen svara deg på utan Gud ved Den heilage Ande. Det står i Rom. 8,16: «Anden sjølv vitnar med vår ånd at me er Guds barn». Han vitnar og overtyder gjennom vårt samvit ved Guds ord.

Utan Guds ord og Andens vitnemål vil du aldri få svar på det, før du står for Guds domstol og det er evig forseint å bli frelst. Be difor Gud om å visa deg dit sanne forhold til Jesus, og gå til *Bibelen* – som er *Guds sanne ord*, les det og hør det forkynt av dei Gud har openberra det for. Gud har gjeve oss ein prøvestein for å visa det for kvar ein som vil vita det: *Guds ord!*

Jesus seier: «Eg er komen til verda – eit ljos, so ingen som trur på meg skal verta verande i myrkret. Om noko høyrer Ordet mitt og ikkje tek vare på det, so dømer ikkje eg han; for eg er ikkje komen på den måten at eg skal døma verda, men at eg skal frelsa verda. Den som vandar meg og ikkje tek imot orda mine, hev den som dømer han: *ordet som eg hev tala skal døma han på den siste dag*» (Johs. 12,46-

50). I *Johs 8. kap.* seier Jesus til dei jødane som trudde på han: «Vert de verande i mitt ord, so er de rette læresveinane mine, og de skal få kjenna sanninga, og sanninga, skal gjera dykk frie – og den Sonen får gjera fri, han vert retteleg fri.» Lenger bak i kap. seier han til dei som protesterte mot orda hans: «Kvi skynar de ikkje det eg seier? Av di de ikkje toler å høyra orda mine! De hev djevelen til far, og vil helst gjera det far dykkar likar – han er ein ljugar og far åt lygna. Men meg trur de ikkje, av di eg seier det som sant er – kvi trur de meg då ikkje? Den som er av Gud, høyrer Guds ord; de er ikkje av Gud, difor er det de ikkje høyrer.»

Her er det ikkje tale om forstanden si tru, for det står at då Jesus talte slik trudde mange på han, men då han tala om at den som gjorde synd var synda sin træl og at Jesus måtte få frigjera dei, då kom det fram kva hjarta trudde, og dei reiste seg mot Jesus i protest. Det er det me er i hjarta som er avgjerande, for Gud ser aldri på det som fell i augo, *men han ser på hjarta*.

Dette skulle vera nok til å visa at *Guds ord*, og vårt hjarta sin reaksjon på ordet, er det einaste som kan visa oss om me er med eller mot Jesus, og om me arbeidar for han eller spreiar. Då er det særleg

to grupper ord som best vil avsløra vårt forhold til Jesus.

Først lova som seier *du skal elska Gud over alle ting og din neste som deg sjølv*. De skal vera heilage og rettferdige, som Gud er heilag og rettferdig. *Gjer det, så skal du bli frelst!* Dernest dei orda som viser korleis Gud ser på oss menneske, som f.e. Romerbr. 3.kap.: For det finst ingen skilnad, alle har synda og vantar æra for Gud. (v. 22-23). «Som skrive stend (Salme 14,1-3): Det finst *ingen rettferdig*, ikkje *ein einaste ein*; det finst ingen vitug, det finst ingen som søker Gud. Alle er dei avvikne, dei er duglause vortne alle i hop; det finst ikkje nokon som gjer godt, det *finst ikke ein einaste ein* – freds veg kjenner dei ikkje.» (Rom. 3,10-20) Alt det menneske er og gjer er stengt inn under synd, alt som ikkje er av tru er synd! seier Guds ord. Protesterar du i hjarta på slike ord og avviser dei, då viser det at du er imot Jesus, for Jesus og orda hans er eitt.

Då tenkjer du kanskje som Jesu læresveinar: *Kven kan då bli frelst?* Jesus svarar: For menneske er det umogeleg, men ikkje for Gud, alt er mogeleg for Gud.

For so elska Gud verda, den skuldige og dødsdømde menneskeslektta, at han sende son sin for å frelsa oss. Jesus levde på jorda som menneske i vår stad, utan synd, rein og

rettferdig for Gud, oppfylte lova til rettferd for kvar den som trur. På Golgata synte Gud han fram i blodet hans, for å syna si rettferd i den tida som no er. Gud let råma han det me var skuld i alle, så me skulle gå fri, synda blei lagt på han, skuldbrevet vårt nagla han til krossen, og han sona det alt ved å gi sitt liv og blod for oss. Ved det offeret sona han verda si synd, tok vår dom og straff på seg, og vann seg rett: *til å vera rettferdig og gjera den rettferdig som trur på Jesus og Guds vitnemål om Son sin.* Jesus har rett til å tilgi synder på jorda, benåda syndaren og gjeva han evig liv og barnekår hjå Gud ved evangeliet.

Korleis stiller du deg i ditt hjarta til Ordet om krossen, Guds nåde og tilgjeving av synda, og liv og lækjedom i hans sår og blod? Ingen ting kan betre visa vår stoda til Jesu enn disse to ord frå Gud som forkynner at alt mennesket sitt er synd for Gud, og ikkje berre det me reknar for synd, men også det gode og rettferdige – vår eiga rettferd, alt ligg under synda og døden si lov. Enno meir talar evangeliet om krossen og Jesu blod, hans stedfortredande død, tilgjeving og nåde. Vår reaksjon på evangeliet, på Bibelens Jesus, viser betre enn noko anna om me er med Jesus eller er imot han.

Og då serleg når du møter Jesus og ordet gjennom dei Gud har kalla til å forkynna i vår eiga levetid. Jesus kom til sine eigne, og dei tok ikkje imot han, seier Guds ord (Johs. 1,11). Er det ikkje son til Josef, og kjenner me ikkje mor hans og brør og systre? Aller mest stod dei han imot i Nasaret der han vaks opp. Så langt eg kan sjå frå Guds ord kom han der berre ein gong, og då dreiv dei han bort ut over eit fjell og ville drepa han – om han ikkje hadde drege seg bort frå dei. Han flytte til Kapernaum og busette seg der. Jesus sa at ingen profet var så ringeakta som på sin eigen heimstad. Dei visste ikkje at det var Gud dei stod imot. Det veit heller ikkje dei kristne leiarar i vår tid, som ikkje torer å bruка slike forkynnarar som folk reagerar på og ikkje vil høyra fordi dei forkynner «den heilsame læra». Les 2. tim. 1,8-18. Paulus var ikkje åleine som fekk erfara det, for her skriv han til Timoteus som ser ut for ha oppgitt å bruка den nådegåva Gud hadde gitt han å tena med, og formanar han til å ta vare på den fagre skatten som var han gitt og kveikja opp att nåde gåva og tenesta. Han formanar han til å bli sterke ved nåden i Kristus! «Og det du har høyrt av meg i nærvær av mange vitne, overgjev det til trufaste menneske som er duglege til å læra andre. Lid vondt med meg som

ein Kristi Jesus stridsmann.» (2. Tim. 2,1-3). Dette gjeld ikkje berre forkynnurarar og leiarar i Jesu Kristi menighet, men alle som lever gudfryktig i Kristus Jesus, dei skal bli forfylgde, er Jesu sine ord.

«Den som hev teke imot Guds ord, hev stadfest at Gud er sannordig, for den Gud sende *talar Guds*

ord! for Gud gjev han Anden umælt. Faderen elskar Sonen, og hev gjeve alt i hans hender. *Den som trur på Sonen hev æveleg liv!* men den som ikkje vil tru på Sonen, fær ikkje sjå livet men Guds vreide vert verande yver han.» (Johs. 3,33-36).

Amund Lid

Avmakt og dårskap

Av Poul Madsen

I Guds rike er alt omvendt av hva det er i verden. Det har vi vanskelig for å akseptere i praksis. Kanskje er ordene «omvend dere» hyppigere rettet mot oss enn mot verdens barn. Skulle man kort karakterisere de arbeidsmetoder som gjelder i Guds rike (og dermed for Guds rikes sak), kunne man sammenfatte dem i betegnelsene svakhet (maktesløshet) og dårskap -arbeidsmetoder som er aldeles uegnet i verden.

Vår Herre og Frelser

Han er Herrens tjener, Herrens utvalgte, som gjorde Guds vilje, det er vi alle enige om. Se ham nå henge utsplitt på sitt kors for allverdens øyne! Hvilken avmakt; han kan hverken røre en hånd eller fot. Hindret denne totale avmakt ham fra å utrette noe? Du vet det godt

– jeg behøver ikke å utdype det. Men tenk nå på at han kunne tilkalle legioner av engler til sin hjelp! Var ikke det toppmålet av DÅRSKAP ikke å gjøre det? Jo, det var det, sett fra fornuftens synspunkt – men det var akkurat ved denne dårskap hele Guds visdom åpenbarte seg til vår frelse. Du ser altså at hva verden aldri kunne bruke, nemlig den totale maktesløshet og ufattelige dårskap, den anvendte Gud. Og den gikk Kristus frivillig inn under av hele sitt hjerte – derfor er frelsen blitt fullbrakt! Jeg har tidligere spurt om Kristus kunne ha utrettet mer hvis han hadde hatt mer penger. Jeg behøver neppe å besvare mitt spørsmål. Penger betyr intet for Guds barn og har ingen som helst betydning for deres tjeneste. Man kan snarere si at

penger utgjør en fare for dem, for hvis de har dem, har de jo en viss jordisk trygghet – og hva skal man med den? Vår Herres Jesu Kristi avmakt helt inn i døden er Guds kraft. Slik virker den guddomme-lige kraft, BARE SLIK! Den blir gjort fullkommen, som Paulus sa, i maktesløshet. Menneskene hindret ham på enhver tenkelig måte i å utføre noe. De hudstrøk ham, så hans rygg var som en opp-pløyet mark; de tornekronet ham, så hans blod fløt ned over hans ansikt. De gjennomboret hans hender og føt-ter, så han ikke kunne røre seg, og mente at nå hadde de gjort slutt på alt hva han var, og på alt hva han ville. Var det så hindringer? Ja, hvis han skulle ha utrettet noe på verdens vis, da hadde det vært forfer-delige hindringer, som ville ha gjort ende på alle hans planer. Men han skulle nettopp ikke utrette noe på verdens, men på Guds vis, og Gud beseirer verden ved å la den seire. Da verden og ondskapen hadde til-intetgjort Herren, hadde han besei-ret den for evig. Slik virker Gud – men hvem kan følge ham i det? De gjorde ham til smertens mann. Tenk hvor han har lidd! Skulle han ha gjennomført et stort verk på verdens vis, da hadde alle hans smerter hindret ham i det. Men han skulle ikke gjennem-føre et veldig verk som verden kunne forstå, han

skulle gjøre Guds vilje, og det smer-ter ham ikke – tvertimot! Hvis vi virkelig har ham, vår Herre og Frel-ser, for øye, og ikke i forhastet akti-vitet søker å utrette noe for ham, da griper det oss dypt i vår ånd hvor omvendt Guds virkemåte er av ver-dens. Ethvert samarbeide mellom verden og ham er utelukket. Men som sagt i innledningen: vi har uhyre vanskelig for å forstå det og enda mer vanskelig for å følge ham, som han kaller oss til. Hvis han nå hadde grep til noen av denne ver-dens metoder, som stemmer med denne verdens tankegang, hva da? Da hadde denne verdens kraft overtatt Guds krafts plass og alt hadde vært nyttlesløst.

Apostelen Paulus

Han er antakelig kristenhets største lærer, så av ham kan vi lære, hvis vi da vil, hva det vil si å tjene Guds sak. Paulus forsto at tjeneste ikke består i å gjøre noe for Herren, men i Å FØLGE HAM (Joh. 12,26). Og sannelig, Paulus fulgte tett i Herrens spor. Var apostelen svak? Ja, han var svak både åndelig og legemlig og det i den grad som vi mer overfladiske kristne neppe kan forestille oss det. Han var så svak og fattig i ånden, at han ikke følte seg i stand til å utenke noe eller legge en eneste plan for arbei-det av seg selv. (2. Kor. 3,5) – Ja

han var så svak at han ikke hadde overtalende ord eller imponerende framtreden til sin rådighet, men derimot svakhet, frykt og MEGEN beven! (1. Kor. 2,3). Her er *ingen åndelig* overlegenhet, selvsikkerhet, eller annet av det som hører denne verden og dens såkalte store menn til. Mange sa da også om ham at han var spak, når han sto ansikt til ansikt med sine omgivelser, og karakteriserte ham som en svak mann, hvis tale ikke var noe verdt. (2. Kor. 10,1 og 10). En slik mann kan helt sikkert ikke brukes til noe stort her i verden. Nei, men Paulus skulle heller ikke utrette noe imponerende her i verden; han skulle tjene GUDS FREDSPLAN, og det er noe helt annet og helt annerledes! Legemlig var han om mulig enda svakere. Hvordan kunne han være annet? Han var ofte i fengsel, fikk hogg og slag i overflod, var ofte i dødsfare og hadde av jødene i alt fått 195 slag. I tillegg var han blitt pisket tre ganger og stenet en gang. Dessuten alle de strabaser han hadde gitt seg selv. Man kan ikke kalte ham Smertens mann, for den tittel hører kun Herren til, men apostelen fulgte tett i sin Frelsers og Herres spor. Det er tydelig. Hva hadde han da å støtte seg til under sitt store arbeid? Hadde han mange penger? Nei, apostelen hadde ikke mange penger, ba aldri om penger

og ønsket ikke mange penger. Kunne han ikke ha utrettet mer om han hadde hatt flere penger? – Å, hvor vi er täpelige i Guds øyne! Men så hadde han vel en fast-tømret, effektiv organisasjon med hovedkvarter i Antiokia og representanter for hovedkvarteret rundt omkring i de viktigste byer? Det må man da ha hvis man skal utrette noe verdensomspennende! Ja, hvis du vil utrette noe stort her i verden, da må du riktignok se å bli effektiv og få skapt deg en effektiv organisasjon. Men hvis du vil utrette noe for GUDS RIKE, må du endelig ikke få noe av dette, for det hører kun denne verden til. Hadde Paulus skapt seg slike støtter, da hadde denne verdens kraft fortrengt Guds kraft; det visste den store apostel, men det har vi vanskelig for å akseptere i dag. Vi blir vel fornærmet om noen påstår noe slikt! Nei, Paulus opplevde at Guds kraft utfoldet seg helt – HELT – i hans maktesløshet. Derfor var apostelen (å, hvilket under, hvor omvendt, hvor helt annerledes enn hos «normale» mennesker!) VEL TIL MOTE under maktesløshet, under mishandlinger (har jeg lest riktig?), i nød, under forfølgelser, under skiftende kår for Kristi skyld, – for når han var makteslös, da var han sterk (2. Kor. 12,9-10). Det forekommer meg tydelig at Paulus

fulgte nøye med i Herrens spor og virket ved samme «metoder» som ham, altså ved SVAKHETENS og DÅRSKAPENS – FOR MENNESKETS TANKEGANG – UFATTELIGE, INEFFEKTIVE,

USIKRE OG DÅRAKTIGE METODE! Utrettet han da noe, eller er vi, siden vi har tatt verdens metoder i bruk, blitt bedre til å tjene Guds sak enn apostelen? *Fra Mod Målet. FORT. N. NR.*

Når Jesus står utenfor

Joh. Åp. 3,14-22

Jesus sa mange ganger at den som opphøyer seg selv, skal fornedres. En kristen har lov til å glede seg over Guds gaver og takke for den velsignelse Gud gir. Men han skal vokte seg for å tro noe om seg selv på grunn av dette. Den som opphøyer seg selv, sier ikke: «Se på meg, jeg er god.» Han sier derimot: «Gud har gjort meg til noe. Se hva jeg er blitt ved Guds nåde. Ved hans hjelp og utrustning er jeg blitt et virkelig brukbart redskap for Gud.» Akkurat slik tenker den lunkne i sitt hjerte. Det er å opphøye seg selv! Å fornedre seg selv vil si å plassere seg selv der en hører hjemme. Den lunkne, som opphøyer seg selv, har glemt hvor han hører hjemme! «Og du vet ikke at du er ussel og yngelig og fattig og blind og naken.» Det er ikke mye verd å være ussel, og å være yngelig er enda mindre verd. Den fattige eier ikke noe, og den blinde ser ikke noe. Den nakne er ribbet for alt. Det er sannheten om meg. På tross av alle erfaringer og opplevelser har jeg ikke noe i meg selv. Forstår du nå hvem som er lunken? I Laodikea hadde de ingen erkjennelse av sin sanne stilling og heller ikke noe bryderi

med disse tingene, for de var ikke plaget av egen usselhet og fattigdom. De visste ikke hva det var å komme til kort med seg selv. Hvis du skulle være i den stillingen i dag, så hører du Jesu ord: «Jeg vil utspsy deg av min munn.» Skjer det, så er det ikke lenger noe håp.

Men Herren hadde ikke sluttet å elske dem. Selv om de var i en håpløs stilling, fikk de et råd: «Såråder jeg deg at du kjøper av meg gull, glødet i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan kle deg i dem og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbart, og øyensalve til å salve dine øyne med, for at du kan se!» I herlige løfter taler Herren her om en rikdom for fattige, om klær til de nakne og øyensalve for blinde. For det mennesket som har begynt å se sannheten om seg selv, er det vidunderlig å se rikdommen i Jesus. *Gull, glødet i ild, er jo Jesus selv, som har bestått ildprøven. Også den prøves tro sammenlignes med «gull – som prøves ved ild.» (1. Pet. 1,7).* Det er en nøye sammenheng mellom disse to tingene. Her tales det om det som virkelig gjør et menneske rikt. Hvite klær er rettferdig gjørelsen.

«I ham er jeg nå hvit og ren,
hvor sort jeg selv enn er;
i ham jeg og er god og from,
fullkommen jo alt her;
for hva han er, er også jeg,
og hva han har, har jeg,
fullkommen hellighet for deg,
din yndest på min vei.»

Øyensalven er Den Hellige Ånd, som åpenbarer og lukker opp Guds ord samtidig som den gir oss åpne øyne så vi kan se.

«Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg.» Det er som Jesus vil si: «Når jeg taler til deg slik som jeg må gjøre nå, så skal du vite en ting: JEG ELSKER DEG!» Han må si sannheten om denne menigheten. Kjærligheten kan ikke annet enn si sannheten, for den gleder seg over sannheten. Han vil ikke at de skal gå fortapt. (1. Kor. 11,32 og Hebr. 12,5ff). Derfor må han si det som det er. Det går evig galt med dem som er lunkne.

Ø. Andersen i Dagen

Nytt fra Malaysia

Kjære misjonsvener: Dette må eg la dykk få vita, endå det kjem noko seint.

Som fleire av dykk veit, så tok eg meg av misjonsstasjonen i Penjom i Pahang provinsen, MALAYSIA ifrå hausten 1966 til januar 1968 då eg flytte til Kuala Lipis, vel ei mil frå Penjom. Fru Alfsen med sine 2 kinesiske bibelkvinner tok då over arbeidet i Penjom, og misjonær Ditzer med fam. tok over Batu Gajah i Perak Provinsen etter ferie i USA.

No i siste brev fra Chong Dao-Sheng skriv han at Ho Keng-Sang (student No:2 som eg døypte i K. Lipis), ville starta barnehage-arbeid i *Penjom*. (Då fru Alfsen reiste frå blei denne misjonsstasjonen nedlagt).

Keng-Sang ville dermed nå betre inn til folket der. Han er sjølv frå K. Lipis.

Dette var gledelig for meg å få høyra, og det av fleire grunnar. Og eg skriv om dette så du kan betre be for Penjom og Keng-Sang. Lite og inkje har eg hørt

direkte frå Keng-Sang. Han er no gift og dei har 2 barn, skriv Dao-Sheng.

No kan me, som sagt, betre vona at Guds rike vil gå fram i Penjom. Folket der, og særleg barna, hadde lært seg gode kinesiske sangar utanatt. No får dei ny hjelp av sine eigne folk!

Me får vona at også kona til Keng-Sang får høve til å gjera eit godt arbeid der. Etter det eg har forstått er ho ei ivrig sjel. Og då gjerne meir til åndelig hjelp enn kona åt Dao-Sheng, etter det han skriv.

Dao-Sheng har minst 3 barn. Han er no vorten borgar av Singapore og har fått kjøpt seg leilighet på 5 rom. Adressa blir då:

Blk. 117, TECK WHYE LANE, No: o7-734, SINGAPORE 2368. Dei bur då høgt opp i 7. etage, skynar eg.

Han er mykje brukt som tolk særleg for pastor Philip Heng. Det blir frå engelsk og mandarin-kinesisk til ein annan Kinesisk dialekt eller også til

malay-språket, som både malay-folk og indonesarar skynar. Det er særleg på kveldsmøte, i brurevigsle og i gravferd at han tolkar, for då er det gjerne ei språkleg blanda forsamling. Han takkar Gud for slike høve, og at Gud har sett han istand til det. Han skriv: «Det er godt for meg og bli minna av og til om livet etter døden. Kva velsigning er det ikkje for dei som dør i Herren og får vera med Herren! Eg trur at mi oversetjing er ei gāve frå Gud!» Sitat slutt.

Vidare ber Dao-Sheng om forbøn for mor si som ligg sjuk i T. B. og er

ufrelst. Han sa til mor si ved kinesisk nyttår, då han var heimom mor si i K. Lipis: «Jesus døydde for syndene våre og stod opp igjen.» (Far hans døydde medan Dao-Sheng var ganske liten).

Det er vorte hardt for kristendomen i MALAYSIA, skriv han. Ein nyoment malay-mann i Singapore, som også tok utdanning i F. E. Bible-College, reiste så heim og preikte for malay-folk og blei sett i fengsel. Han heiter *Tamalludis*. Be for han og dei andre to!

Helsing A. Bø

Påskeleir

Sted: Norheimsund. Alder: Alle over 15 år. Pris: Kr. 320,-. Tidspunkt: Skjærtorsdag 23. – annen påskedag 27. mars. Talere: Odd Dyrøy og Magnor Sandvær. Ledere: Håvar Fjære og Annlaug Skutlaberg. Påmelding til Annlaug Skutlaberg, Apalvn. 14, 5400 Stord – innen 15. mars. Deltakerne tar med seg: Bibel, sovepose, toalettsaker, skiutstyr (om de vil).

Program:

Skjærtorsdag 23.:	Kl. 11.00 Skitur/fritid
Kl. 17.00 Samling	Kl. 16.30 Middag
Kl. 17.30 Mat	Kl. 17.30 Gruppemøte/samtalemøte
Kl. 19.30 Kveldsmøte (åpent for alle)	Kl. 19.30 Kveldsmøte (åpent for alle)
Langfredag 24.:	Kl. 21.00 Kveldsmat, kaffi og kaker etterpå.
Kl. 08.30 Frokost	Påskedag 26.:
Kl. 10.00 Bibeltime. Emne: Stedfortrederen.	Kl. 08.30 Frokost
Kl. 13.00 Middag	Kl. 10.00 Bibeltime Emne: Oppstått til min rettferdighet.
Kl. 16.30 Kaffi	Det videre programmet er som påskeaften.
Kl. 17.00 Gruppemøte/samtalemøte	2. påskedag 27.:
Kl. 18.30 Kveldsmat	Kl. 09.00 Frokost
Kl. 19.30 Kveldsmøte (åpent for alle)	Kl. 10.00 Bibeltime/avslutningsmøte. Emne: Kristus mitt liv.
Påskeaften 25.:	Kl. 11.00 Avreise
Kl. 08.30 Frokost	
Kl. 10.00 Bibeltime Emne: Hvordan blir jeg/vet jeg at jeg er født på ny?	

Rosignal: Kl. 23.30 torsdag og fredag, kl. 24.00 lørdag og søndag. Flere detaljer ang. programmet blir sendt til de som melder seg på.

Velkommen!

Salig vandrer jeg her på jord

*Salig vandrer jeg her på jord,
sukker dog tit i støvet,
arven har jeg i Himlens kor!
Hvorfor da gå bedrøvet?
Hvorfor ængster du deg min sjæel,
Jesus har jo gjort allting vel,
længe nok var jeg syndens træl,
nu er jeg fri i Jesus.*

*Veien, Frelseren gik for mig,
ak, den var tung at vandre,
dybt Han måtte fornedre sig,
korset Han bar for andre.
Gud Ham gjorde til synd for mig,
derved friet fra dommen jeg
helt retferdig på nådens vej
står for min Gud i Jesus.*

*Lenge før jeg i ørknen vild,
flyed min ven, den bedste;
Han, barmhjertig og øm og mild,
ville min sjæl dog gjæste,
søgte hjertet ved nat og dag,
slog så trofaste venneslag,
før jeg fattet den store sag,
Han meg på korset købte.*

*Nu Hans egen jeg være må,
Ham vil jeg helt tilhøre,
altid gerne Hans veje gå,
hvor Han mig selv vil føre.
Jesus, hyrde, så led du mig,
lad mig aldrig vanære dig,
kommer prøvelser på min vej,
lad mig dig aldrig miste.*

*Snart er prøvelser endt for mig,
hjem Han mig selv vil hente,
engleskaren Han har med sig,
herlige dag at vente.
Han har lovt at komme snart,
ja, Han kommer med lynets fart,
da skal alt blive saligt klart,
når jeg Hans ansigt skuer.*

*Sjæl og legem forvandles skal,
Jesus jeg lig skal være,
gylden harpe i Himlens sal
slå til Hans pris og ære.
Jesus, Lammet som slagtet er
og med blodet mig købte her,
Han alene er øren verd,
evigt min lovsang lyder.*

*Da en skare som telles ei,
synger som vældig torden:
Pris og herlighed være dig,
som oss har købt fra jorden.
Alle priser da høyt Guds Lam,
som oss købte fra synd og skam,
lægger kronerne ned for Ham,
kongen på livsens trone.*

(Av Hans Christian Møller, 1834-1907. Stiftet 1868 Luth. Missionsforening i Danmark). Innsendt av Liv Nygård.